

SAMAN
AMINI

SAMENLOOP VAN OMSTANDIGHEDEN

ILLUSTRATIES VAN TOM JAGER

XANDER

Het was wederom laat in de nacht
dat ik met dichtgeknepen vuisten
m'n bloed kokend van woede
in m'n bed lag
M'n ogen gevuld met leegte
naar het plafond starend
De demonen in mijn hoofd
waren overuren aan het draaien
Ik stond op het punt met m'n hoofd
de muur in te gaan

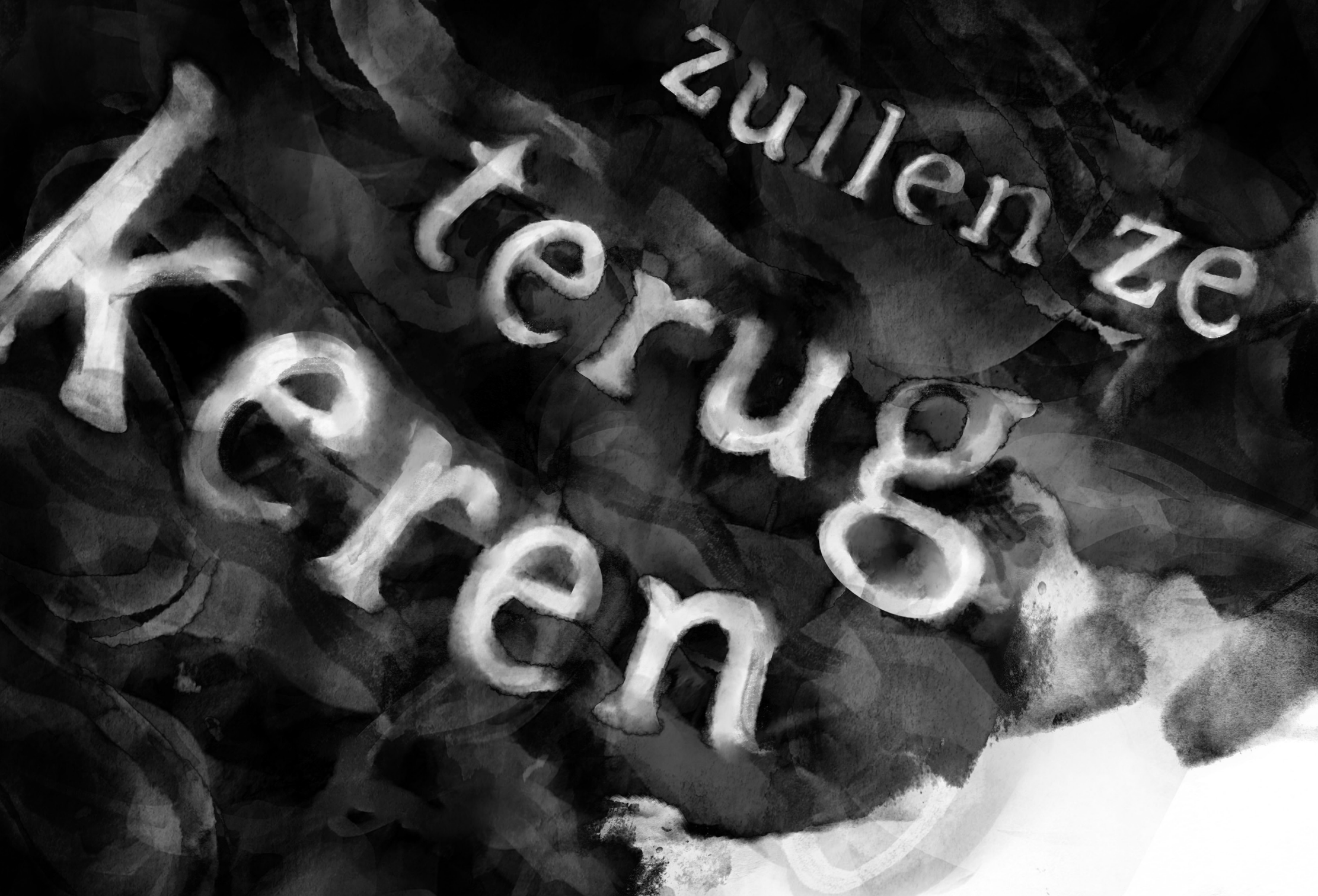
om mezelf de duisternis in te slaan

Ooit zei een wijze man me dit te leren

*Alle emoties die je diep in je hebt verborgen
zijn levend begraven zorgen*

En op een dag

Achtung
sie werden
zuhause erwartet

A black and white artistic photograph. The background is a large, light-colored, crumpled piece of paper. In the foreground, on the right side, is a dark, crumpled piece of paper. A fountain pen with a silver-colored nib and a dark barrel lies diagonally across the dark paper. The lighting is dramatic, creating strong highlights and deep shadows.

**Vandaar dat ik deze brief begon te schrijven
aan jou, kleine**

Velen zijn er om te leven
maar ik leef om er te zijn
Ik hou van mezelf
maar de liefde is niet wederzijds
Denk groot maar begin klein
Maak het onmogelijke mogelijk
Rotjoch, maar deze gast is wijs
Macho, maar zijn hart is klein

Geen behoefte aan een wereldreis
want ik draag de wereld al diep in mij
De duivel wil de wilde wereld in mij
Dus ze spreidt d'r benen dan wereldwijd
Maar ik wil vrij zijn
en vrijheid heeft zijn prijs

Wat willen al die motherfuckers eigenlijk van mij

A dark, atmospheric illustration. In the foreground, a hand is shown holding a thick, metallic chain. The chain extends diagonally across the frame towards a bright, glowing orb in the upper right corner. The background is dark and textured, suggesting a cave or a deep, shadowy space. The overall mood is somber and contemplative.

Aan alles komt een einde
Al het licht zal ooit verdwijnen
Op zoek zijn naar die reden
is de reden dat we lijden
De woorden van een wijze
man die me zei aan het einde
Het leven is inhaleren
incasseren en overlijden

Het is een dunne lijn
tussen halen en falen
Bekijken of staren
negeren of laten
Nergens is thuis

Maar vrijheid heeft zijn motherfucking prijs

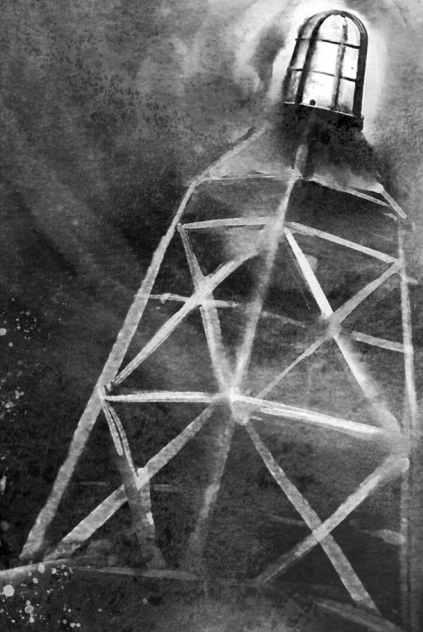
Ik had ambities en visies
om groot te worden als Pablo
Maar zag de pijn die dat medicijn deed
bij mijn moeder, dus ik dacht: fuck coke
Ik zat nog onder de puisten
toen ik man van het huis werd
Kon niet nadenken, dacht: fuck school
Veroordeel me, maar sta in mijn schoen
Weet je hoe een schoen met een gat loopt?
Ik ben die hond die likt van de grond
dus sowieso ligt die lat hoog
Geen gabber, maar wel hardcore
Liever doodop dan dakloos

Pijn en ik onafscheidelijk
Als een puber en haar smartphone
Wat is welvaart zonder welzijn
Liever arm en gelukkig dus fuck dough
M'n ma had m'n rug met d'r hernia
En ik betaal 'r terug dus fuck broke
M'n ma had m'n rug, nu zorg ik voor m'n ma
Laat ik haar aan de zorg over?

FUCK NO

Aan alles komt een einde
Al het licht zal ooit verdwijnen
Op zoek zijn naar die reden
is de reden dat we lijden
De woorden van een wijze
man die me zei aan het einde

Het leven is
INHALLEREN
INCASSEREN
OVERLIJDEN
wat anders?

Hoe snel ga jij van liggen in je nest naar in slaap vallen, kleine? Meteen? Na een uur? Mijn laatste recordpoging om in slaap te vallen was van acht uur 's avonds tot elf in de ochtend. Normaal mens doet er een kwartier over. Ha, een kwartier. Ik zou mijn hand geven voor dat. Ik meen het. Als ik die deal zou kunnen maken met god, of het universum, zou ik het doen. Ik snij mijn hand eraf terwijl ik god recht in de ogen aankijk, door vlees en bot, in ruil voor eeuwige slaap.

Ik weet het, het klinkt gruwelijk, afschuwelijk. Maar ik bedoel het niet metaforisch of figuurlijk. Op dit moment in mijn leven zou ik het ervoor overhebben, kleine. Mijn hand in ruil voor nachtrust. Om maar terug te kunnen gaan naar de tijd waarin slaap net zo vanzelfsprekend was als mama's zorg, frisse lucht en buiten spelen. Ah man, dat is lang geleden. Te lang geleden.

Ik heb altijd gedacht dat het harde leven me sterker zou maken, kleine. Maar naarmate de jaren verstrijken, begin ik me sterk af te vragen of ik nog te redden ben, begrijp je? Ik zal fysiek vast overeind blijven, maar in m'n geest een passievol bestaan kunnen leiden? Me van de demonen bevrijden? Ik hoop het sterk maar ik twijfel. Ik zie de absurditeit, terwijl ik je dit schrijf. Ik wist net op tijd te ontsnappen aan de dodendans en ontvluchtte m'n oude wijk. Ik wist de kogels, de klappen van soldaten, de nare bewakers aan de grens allemaal te ontwijken. Ik klom over het hek en overleefde de uitputtende reis over de oceaan naar de vrijheid. Ik overwon dat allemaal, maar dreig nu alsnog te verdrinken in een zee vol nare gedachten in m'n brein.

Ik voel me met de dag minder thuis hier, in dit land der mogelijkheden. Ben niet nodig. In deze maatschappij, m'n huis, zelfs in m'n vel voel ik me overbodig. De hasj lijkt me niet meer te verdoven zoals het deed. Vrienden knikken mee maar ik geloof

ze niet, 't begint er steeds meer op te lijken dat we elkaar niet echt meer begrijpen. M'n relaties duren voor zolang een vrouw de stilzwijgende beschadigde binnenvetter kan verduren. Het contact met mama is ook niet meer wat het was. Het gegeven is pijnlijk en pijn is een staat van zijn de laatste tijden. Ik weet niet wat er mis is met mij maar iets mis is er zeker. Aan de andere kant is er lava en ik draai rondjes op de rand, met losse veters. Ik voel een gat in mijn hart met een diepte van wel een kilometer. Een gat dat ik maar niet weet te vullen, wat ik ook probeer. Hoe hard ik er voor loop, hoe veel ik ook rook. Hoe zwaar ik me ook verdoof. En wat daarop volgt is de schaamte in de zwaartekracht die m'n kin naar mijn borstkast toetrekt, dat breekt me misschien het hardst. Omdat ik weet dat meer dan de meeste mensen op aarde hun hand zouden geven om te zijn waar ik nu ben.

Ik heb alles waar een man van kan dromen, kleine. Een baan waar men me respecteert en waardeert. Een goed hoofd met een stel donkerbruine ogen die ellende met zich meedragen, en vrouwen proberen het al te graag bij me weg te halen. Een huis, met meer kamers dan de gang terug in het vluchtelingenkamp. Genoeg geld om comfortabel te leven in het rijke westen. Een bankrekening, waar meer geld op staat dan mijn oom, opa en vader hun hele levens samen zouden kunnen sparen. Ik heb een inloopkast vol kleding die ik niet aantrek en schoenen waar ik amper in loop. Handgemaakte pakken die ik met walging draag. En belachelijk dure horloges, om je kapot voor te schamen. Op mijn zestiende droomde ik van een huis met een Amerikaanse koelkast die ijsklontjes spuugde als je op het knopje drukte. Een hoekbank en een flatscreen-tv. Ik bad voor jaren, elke avond, voor het slapen gaan. Nu heb ik het allemaal. Ik hoor de lucht in te springen van geluk maar mijn hart weegt te zwaar. Ik hoop dat mijn mama me niet ziet wankelen, ik weet hoe ze erdoor lijdt.

Zij die alles opofferde voor mij en ik die nog altijd over mijn veters struikel in dit leven als een kind van vijf. Ik ben een ondankbaar wezen! Ik verdien dit voor geen meter. Het universum zou spijt moeten tonen en alles wat het me heeft gegeven terug moeten nemen.

Ik adem diep. Het zijn die gedachten die 's nachts als hongerige ratten aan mijn geweten vreten. Ik ben verre van vredig. Slapeloze patiënt, verlamd, tot in m'n armen en benen, van haren tot aan m'n tenen. Verdwaald, god geef me een teken, zodat ik verder kan bewegen, zodat ik kan genezen.

**Wie kan dat zijn op
een zondagochtend**

**Misschien
de buurman**

**hij is vast
zo weg**

**Ik had maar twee uurtjes geslapen en voelde me
slapjes. Een goed excuus om heel de dag in bed te
blijven om uit te rusten. Maar dit gehamer op de
deurbel verstoorde dat. Hij hield maar niet op.**

Die klotebel. Rinkelt door tot aan je zenuwen.

**'Die. Godvergeten. Klote. Bel,' mompelde ik terwijl ik
mijn deken over mijn hoofd trok. 'Zodra deze persoön
het opgeeft, trek ik de bel uit de muur, ik zweer het.'**